

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Statutární město Liberec**, se sídlem úřadu nám. Dr. E. Beneše 1/1, Liberec, zastoupeného Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem se sídlem 1. máje 97/25, Liberec, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15. 5. 2012, čj. ÚOHS-R86/2012/VZ-8985/2012/310/PMo, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 9. 2013, čj. 62 Af74/2012 - 95,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 27. 5. 2011, čj. ÚOHS-S286,287/2009/VZ-15178/2009/540/KKo (dále jen „rozhodnutí o uložení pokuty“), žalovaný uložil žalobci podle § 102 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „původní ZVZ“), a § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový ZVZ“), pokutu ve výši 5 000 000 Kč za správní delikt. Toho se měl žalobce dopustit (1) nedodržením postupu stanoveného v § 18 odst. 3 původního ZVZ, když rozdělil předmět veřejné zakázky na vybudování sportovního areálu Ještěd specifikovaného v bodech 3) a 4) tak, že došlo ke snížení předpokládané ceny pod finanční limity stanovené pro jednotlivé druhy veřejných

zakázek, v důsledku čehož nedodržel postup podle § 25 odst. 1 původního ZVZ a neprovedl zadávací řízení, což mohlo podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky (výrok I.), (2) nedodržením postupu stanoveného v § 13 odst. 3 nového ZVZ, když rozdělil předmět veřejné zakázky na vybudování sportovního areálu Ještěd specifikovaného v bodech 1), 2), 5) až 25) tak, že došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod stanovené finanční limity, v důsledku čehož nedodržel postup podle § 21 nového ZVZ a neprovedl zadávací řízení, což mohlo podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky (výrok II.), (3) nedodržením postupu stanoveného v § 25 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 27 odst. 3 písm. d) původního ZVZ, když nezadal veřejnou zakázku specifikovanou v bodě 18) v příslušném zadávacím řízení podle § 25 odst. 1 původního ZVZ, což mohlo podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky (výrok III.), a (4) nedodržením postupu stanoveného v § 21 odst. 2 ve spojení s § 23 odst. 7 písm. a) nového ZVZ, když nezadal veřejné zakázky označené pod body 7), 10), 13), 16) a 20) v příslušném zadávacím řízení, což mohlo podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky (výrok IV.).

2. Opravným rozhodnutím čj. ÚOHS-S286,287/2009/VZ-2243/2012/540/KKo ze dne 16. 3. 2012, žalovaný změnil výrok I. rozhodnutí o uložení pokuty tak, že za body 3) a 4) vložil body 11) a 18) a před slovní spojení „*zadávací řízení*“ vložil slovo „*příslušné*“. Výrok II. rozhodnutí o uložení pokuty změnil tak, že namísto bodů 5) až 25) uvedl body 5) až 10), 12) až 17) a 19) až 25) a před slovní spojení „*zadávací řízení*“ vložil slovo „*příslušné*“.

3. Předseda žalovaného zamítl rozklad žalobce proti opravnému rozhodnutí rozhodnutím ze dne 15. 5. 2012, čj. ÚOHS-R86/2012/VZ-8985/2012/310/PMo.

4. Všechna uvedená rozhodnutí jsou dostupná na www.uohs.cz a soud na ně na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

II.

5. Žalobce napadl rozhodnutí předsedy žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který jej rozsudkem ze dne 9. 9. 2013, čj. 62 Af 74/2012 – 95, zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

6. Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

7. Podle stěžovatele krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že opravné rozhodnutí zasahovalo do výrokové části rozhodnutí o uložení pokuty takovým způsobem, že mohlo mít hmotněprávní účinky vůči adresátům rozhodnutí o uložení pokuty. Stěžovatel se neztotožnil s názorem krajského soudu, že změny výroku rozhodnutí o uložení pokuty nebyly opravou zřejmých nesprávností podle § 70 správního řádu.

8. Stěžovatel byl ve smyslu tohoto ustanovení povinen vydat opravné rozhodnutí, oprava zřejmých nesprávností přitom byla dostatečně podložena zjištěními prokazujícími

jejich oprávněnost. Z odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty je zřejmé, jaká pochybení byla žalobci kladena za vinu. Opravným rozhodnutím byly opraveny zřejmé nesprávnosti, které vznikly při přepisu výroku rozhodnutí o uložení pokuty. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je patrné, že veřejné zakázky uvedené pod body 11) a 18) byly posouzeny jako správní delikt podle původního ZVZ. Ačkoliv bylo již z výrokové části rozhodnutí zřejmé, že tyto zakázky byly zadány podle původního ZVZ, byly uvedeny ve výroku II., kterým stěžovatel konstatoval spáchání správního deliktu podle nového ZVZ. O opravu zřejmých nesprávností se jednalo i v případě doplnění slova „*příslušné*“. Z odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty vyplývá, že stěžovatel nevytkl žalobci, že stavební práce vůbec nezadal v zadávacím řízení, nýbrž mu vytkl, že je nezadal v příslušném zadávacím řízení. V tomto případě se tedy jedná o zřejmý „překlep“, resp. chybu v psaní, jejíž oprava spadá do rámce § 70 správního řádu. Stěžovatel vypustil slovo „*příslušné*“ pouhým omylem. Změna této zřejmé nesprávnosti přitom mohla jen stěží změnit obsah a smysl rozhodnutí o uložení pokuty.

9. Skutečnost, že žalobce upozornil na tuto nesprávnost v rozkladu, neodporuje § 70 správního řádu, podle kterého může být oprava zřejmých nesprávností provedena i na požádání účastníka. Stěžovatel uzavřel, že postupoval v souladu se správním řádem, opravil-li opravným rozhodnutím uvedené zřejmé nesprávnosti. Tento postup přitom byl v souladu s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 3. 1998, čj. 6 A 198/95 – 27 [který je aplikovatelný i v daném případě, byť se vztahoval k výkladu § 47 odst. 6 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)], podle kterého institut opravy zřejmých nesprávností nelze použít, pokud by se opravou měnil smysl (obsah) výroku rozhodnutí. Tak tomu v posuzované věci nebylo. Postup stěžovatele nebyl v rozporu ani s principem právní jistoty (srov. nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II. ÚS 237/02). Provedená oprava neměla a ani nemohla mít vliv na zákonnost a přezkoumatelnost rozhodnutí o uložení pokuty a nevedla ke změně popisu skutku, která by se jakkoliv negativně dotkla práv a právem chráněných zájmů žalobce.

IV.

10. Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

11. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

12. Kasační stížnost není důvodná.

13. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je možné použít institut opravy zřejmých nesprávností pouze v případě zjevných omylů ohledně údajů, které jsou dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. Naopak nelze měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto. Nelze tedy připustit, aby se pomocí tohoto nástroje měnil vlastní obsah (smysl) opravovaného správního rozhodnutí, protože se nejedná o opravný prostředek ani o nové rozhodnutí. Oprava zřejmých nesprávností slouží pouze k odstraňování různých méně významných překlepů, zkomolenin, k opravám dat, rodných čísel, početních či

„technických“ chyb, o jejichž existenci a povaze není pochyb. Nemůže být použita ke změně vlastních opravovaným rozhodnutím stanovených, práv a povinností. Vady rozhodnutí, které nenaplní podmínky § 70 správního řádu, lze napravit pouze cestou řádných či mimořádných opravných prostředků (srov. např. rozsudky ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009 – 541, č. 2119/2010 Sb. NSS, ze dne 25. 2. 2009, čj. 1 As 112/2008 – 56, nebo ze dne 26. 3. 2008, čj. 1 As 37/2007 – 175, byť se posledně uvedené rozhodnutí vztahovalo k výkladu § 47 odst. 6 správního řádu z roku 1967, jeho závěry jsou přiměřeně použitelné i v posuzované věci).

14. Institut opravy zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí je společný všem procesním řádům, vedle správního řádu např. i zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní“), zákonu č. 280/2009 Sb., daňový řád, občanskému soudnímu řádu i soudnímu řádu správnímu. Tyto zákonné úpravy se v podstatných charakteristikách zkoumaného nástroje neliší. Proto lze odkázat na judikaturu k § 54 odst. 4 s. ř. s. a § 164 o. s. ř., podle které může být za zjevnou nesprávnost považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní a mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí (srov. rozsudky ze dne 24. 10. 2008, čj. 4 Ads 125/2008 – 174, a ze dne 21. 2. 2007, čj. 4 Ans 3/2006 – 123, č. 1177/2007 Sb. NSS, k výkladu § 54 odst. 4 s. ř. s. a rozsudky Nejvyššího soudu z 31. 7. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1571/96, nebo ze dne 25. 5. 2000, sp. zn. 20 Cdo 1238/99, k výkladu § 164 o. s. ř.). Uvedené závěry odpovídají rovněž judikatuře týkající se opravy zřejmých omylů a nesprávností podle § 56 zákona o správě daní (srov. rozsudky ze dne 30. 9. 2010, čj. 5 Afs 84/2009 – 64, ze dne 30. 7. 2012, čj. 5 Afs 48/2011 – 66, ze dne 14. 2. 2008, čj. 7 Afs 42/2007 – 142, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 237/02).

15. Z citované judikatury lze dovodit, že k postupu podle § 70 správního řádu je možné se uchýlit pouze v případě výskytu méně závažné zjevné nesprávnosti, jejíž opravou nedojde ke změně vlastních skutkových zjištění či provedeného právního hodnocení, tj. ke změně vlastního obsahu správního rozhodnutí.

16. Ze stejných úvah vyšel krajský soud, podle kterého institut opravy zřejmých nesprávností podle § 70 správního řádu nemůže sloužit k dodatečnému upřesnění popisu skutku v rozhodnutí o jiném správním deliktu a odstranění věcné nepřesnosti obsahového charakteru. Nejvyšší správní soud se s tím ztotožnil. Změny rozhodnutí o uložení pokuty, které stěžovatel provedl opravným rozhodnutím, nelze považovat za opravy zřejmých nesprávností ve výše uvedeném smyslu.

17. První změnou bylo „přesunutí“ veřejných zakázek označených pod body 11) a 18) z výroku II. rozhodnutí o uložení pokuty, který konstatoval spáchání správního deliktu podle nového ZVZ, do výroku I., podle kterého se žalobce dopustil správního deliktu podle původního ZVZ. Ve výroku původního opravovaného rozhodnutí tedy byly odpovídající skutky považovány za správní delikty podle nového ZVZ, zatímco na základě opravného rozhodnutí byly ve výroku nově kvalifikovány jako správní delikty podle původního ZVZ. Byť podle návětí a odůvodnění původního rozhodnutí o uložení pokuty stěžovatel posuzoval veřejné zakázky označené pod body 11) a 18) podle původního ZVZ,

jejich nesprávné zahrnutí do výroku II., tj. mezi veřejné zakázky posuzované podle nového ZVZ, nebylo zřejmou nesprávností ve výše popsaném smyslu. Tato chyba nepochybně nepředstavovala zjevnou méně významnou nesprávnost, překlep, zkomoleninu či chybu v psaní, která může být zhojena postupem podle § 70 správního řádu. Naopak se jednalo o pochybení, jehož opravou došlo ke změně právního hodnocení posuzovaných veřejných zakázek. Aplikace § 70 správního řádu zde byla vyloučena, protože by odporovala smyslu a účelu institutu opravy zřejmých nesprávností.

18. Druhou změnou bylo doplnění slova „*příslušné*“ před slovní spojení „*zadávací řízení*“ ve výroci I. a II. rozhodnutí o uložení pokuty. Při hodnocení této změny kasační soud odkazuje na argumentaci krajského soudu, podle které lze skutkovou podstatu správního deliktu podle § 102 odst. 1 písm. původního ZVZ, resp. § 120 odst. 1 písm. a) nového ZVZ, naplnit jak neprovedením žádného zadávacího řízení, tak nepoužitím příslušného zadávacího řízení, tj. takového řízení, které mělo být v souladu se zákonem provedeno. Tato skutečnost ale neopravňuje správní orgán k rezignaci na přesné vymezení jednání, v němž spatřuje spáchání správního deliktu. V tomto ohledu rovněž žalobce připomněl, že skutečnost, zda zadavatel neprovedl žádné zadávací řízení, nebo neprovedl „pouze“ příslušné zadávací řízení, může mít vliv zejména na posouzení závažnosti správního deliktu, a tím pádem i na výši uložené pokuty. Jakkoliv z odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty vyplývalo, že stěžovatel nevytkl žalobci neprovedení žádného zadávacího řízení, zásadní nedostatek ve výroku rozhodnutí spočívající v absenci slova „*příslušné*“ nemohl být považován za pouhý překlep či zjevnou chybu. Oprava tohoto pochybení nepředstavovala nevýznamnou změnu, která se nikterak nepromítla do obsahu výroku rozhodnutí. Doplněním slova „*příslušné*“ stěžovatel do značné míry změnil popis skutku, v němž spatřoval spáchání správního deliktu, a provedl tak významný zásah do výroku rozhodnutí o uložení pokuty.

19. Pro úplnost lze doplnit, že pro možnou použitelnost § 70 správního řádu v posuzované věci nebylo rozhodné, že z odůvodnění, resp. návětí, rozhodnutí o uložení pokuty vyplývalo, že veřejné zakázky označené body 11) a 18) byla zadány a následně posuzovány podle původního ZVZ a že stěžovatel vytkl žalobci neprovedení příslušného zadávacího řízení, nikoliv neprovedení žádného zadávacího řízení. Nesprávností ve smyslu zmíněného ustanovení však může být pouze méně významná chyba, zkomolenina či překlep (srov. např. chybu v letopočtu v rozsudcích čj. 1 Afs 58/2009 – 541 a čj. 5 Afs 48/2011 – 66, chybu v parcelním čísle pozemku v rozsudku čj. 1 As 51/2010 – 214, nebo chybu spočívající v rozhodnutí o „*zamítnutí rozhodnutí*“, a nikoliv „*zamítnutí odvolání*“ v rozsudku čj. 5 Afs 84/2009 – 64). Posuzovaná pochybení ve výroku rozhodnutí o uložení pokuty za takové zřejmé nesprávnosti považovat nelze.

20. K tvrzení stěžovatele, že upozornění žalobce na nesprávnosti ve výroku v rozkladu proti rozhodnutí o uložení pokuty neodporuje § 70 správního řádu, Nejvyšší správní soud podotýká pouze tolik, že zmíněné ustanovení skutečně umožňuje, aby oprava zřejmých nesprávností byla provedena i na požádání účastníka řízení. V posuzované věci však podmínky pro opravu zřejmých nesprávností podle § 70 správního řádu vůbec nebyly dány.

21. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudu, že změny, které stěžovatel provedl opravným rozhodnutím ve výrocích I. a II. rozhodnutí o uložení pokuty, nelze považovat za opravy zřejmých nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu.

22. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

23. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, protože jediný úkon, který učinil vůči soudu, byla žádost o prodloužení lhůty k vyjádření ke kasační stížnosti. Součástí této žádosti bylo vyčíslení náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti spočívající v odměně advokáta za dva úkony právní služby, a to poradu s klientem a vyjádření ke kasační stížnosti. Z obsahu spisu ovšem vyplývá, že zástupce žalobce poradu s klientem nikterak neprokázal a vyjádření ke kasační stížnosti nepodal. Soud mu proto odměnu za nárokované úkony nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. prosince 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu